

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθεν πάλιν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων. Καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράβαττον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. Ἴδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.

Ἦσαν δὲ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός;

Καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ ὅτι οὕτως αὐτοὶ διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει;

Ἴνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας λέγει τῷ παραλυτικῷ. Σοὶ λέγω, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράβαττον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντας ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν.

Απόδοση στη νεοελληνική:

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ὅταν ἦλθε καὶ πάλιν ὁ Κύριος εἰς τὴν Καπερναοὺμ, διαδόθηκε ὅτι βρίσκεται σὲ κάποιο σπίτι. Καὶ ἀμέσως ἐμαζεύθησαν πολλοί, ὥστε νὰ μὴν τοὺς χωρῆ πλεόν οὔτε ὁ χῶρος ἐμπρὸς εἰς τὴν πόρτα, καὶ τοὺς ἐκήρυττε τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται καὶ τοῦ φέρουν ἕνα παραλυτικόν, τὸν ὁποῖον ἐβάσταζαν τέσσερα πρόσωπα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν μπορούσαν νὰ τὸν πλησιάσουν ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους, ἀφήρεσαν τὴν στέγην, ὅπου εὐρίσκετο, ἔκαναν ἕνα ἄνοιγμα καὶ κατέβασαν τὸ κρεβάτι, ὅπου ἦτανε ξαπλωμένος ὁ παραλυτικός. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν πίστιν τοὺς, λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν. «Παιδί μου, σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι».

Ἐκάθοντο δὲ ἐκεῖ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ ἐσκέπτοντο μέσα τους, «Γιατὶ λέγει αὐτὸς βλασφημίας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Ποιὸς μπορεῖ νὰ συγχωρῆ ἁμαρτίας παρὰ μόνον ἕνας, ὁ Θεός;».

Ὁ Ἰησοῦς ἀμέσως ἐκατάλαβε μέσα του ὅτι αὐτὰ σκέπτονται καὶ τοὺς λέγει, «Γιατὶ κάνετε τίς σκέψεις αὐτὲς μέσα σας; Τί εἶναι εὐκολώτερον νὰ πῶ εἰς τὸν παραλυτικόν, «Σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι» ἢ νὰ πῶ, «Σήκω ἐπάνω καὶ πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ βάδιζε»;

Ἀλλὰ διὰ νὰ μάθετε ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νὰ συγχωρῆ ἁμαρτίας ἐπὶ τῆς γῆς» - λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν, «Σοὺ λέγω, σήκω ἐπάνω καὶ πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε εἰς τὸ σπίτι σου». Καὶ ἐσηκώθηκε ἀμέσως καὶ ἀφοῦ ἐσήκωσε τὸ κρεβάτι ἐβγήκε ὑπὸ τὰ βλέμματα ὄλων, ὥστε νὰ ἐκπλαγοῦν ὅλοι καὶ νὰ δοξάζουν τὸν Θεὸν καὶ νὰ λέγουν, «Ποτὲ δὲν εἶδαμε τέτοια πράγματα».